

Vyvést z míry

SARINA BOWEN

BARONET

Vyvést z míry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sarina Bowen

Vyvést z míry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Vyvést
z
míry**

Vyvést z míry

SARINA BOWEN

 BARONET

Kapitola 1

Leden

Nervy z oceli.“ Tak mě jednou popsál komentátor z televize NBC během mého olympijského vystoupení. A *Sports Illustrated* označil mou fotku popiskem: „Grácie pod tlakem.“

Jenže kdyby mě viděli teď, odvolali by to. Když přecházím nablýskané mramorové atrium hokejového ústředí týmu New York Legends, potí se mi dlaně.

Teoreticky se jedná o můj splněný sen. Ve skutečnosti jsem se právě přistěhovala do nejdražšího města na východním pobřeží kvůli práci na částečný úvazek, která mi byla nabídnuta jen proto, že dva předchozí kandidáti neuspěli. Ale vždycky jsem byla impulzivní.

A tak tu stojím a srdce mi buší jako splašené. „Dobré odpoledne,“ pozdravím ochranku, staršího bělocha s knírkem ve tvaru řídítek. „Jmenuji se –“

„Zoe Carsonová!“ ozve se ženský hlas. Podívám se za bezpečnostní turnikety a vidím mladou ženu, která spěchá po eskalátoru mým směrem. Je to usměvavá zrzka ve formálním oblečení. „Mám vaši zaměstnaneckou kartičku.“ Zastaví se na druhé straně turniketu

a pak přejede kartou přes senzor. Rozsvítí se zelené světlo a turniket se otevře. „A jste uvnitř.“

„Páni, díky,“ povím a kývnu na ochranku, než přejdu na druhou stranu.

„Vítejte!“ rozzářá se ta žena. Aspoň někdo mě rád vidí. „Jsem Darcy Kendricková, asistentka Nolana Sharpa.“

To je mi líto je ta první reakce, která mě napadne. Sharp je můj nový šéf a zároveň muž, který je zodpovědný za polovinu té úzkosti, co mi zrovna proudí v žilách.

Ta druhá polovina patří jistě hokejové hvězdě, která se nejspíš nachází někde v budově.

„Ráda vás poznávám,“ řeknu a podám Darcy ruku.

Rychle si se mnou potřese a pak mi předá kartičku. „Tady. Do skříňky jsem vám dala šňůrku na pověšení kartičky. Ale napřed se půjdeme podívat na hlavní kluziště, abyste viděla kluky v akci.“ Darcy mávne svou kartou před další čtečkou. Otevřou se dveře a odhalí lesklé kluziště s lavičkami.

Jdu za ní jako štěně – kdyby tedy štěňata byla vyděšená k smrti.

„Potřebujeme vás, Zoe. Naše statistiky jsou rozkolísanější, než by uprostřed sezóny měly být. A náš poslední trenér se na nás na poslední chvíli vykašlal.“

„A proč?“ zeptám se.

„Přestěhoval se do Švédska kvůli lepší nabídce. Nedokážu si představit, že by jeho nový hokejový tým byl lepší než tenhle, ale já jsem *hodně* zaujatá. Tenhle tým umí vyhrávat. Jen jsme teď v krizi.“

Dojdeme až k plexisklům, kde sviští hokejisté v modro-červených tréninkových dresech. Kritickým okem sleduju jejich bruslení. Když jeden z obránců vyrazí rychle za svým spoluhráčem, vyšle do vzduchu

úlomky ledu. Jeho jízda je efektní, ale všimnu si pomalosti při překládání nohou vpřed, což ho ve hře může stát cenné vteřiny.

A proto jsem tady. Legends jsou ve své divizi momentálně na pátém místě, což není moc dobré. Ale je teprve leden. Pořád se můžou vyšplhat výš a zajistit si účast v play-off. Pokud budou tihle muži věřit mému koučinku, posuneme se dál.

Zaslechnu píšťalku. Další hráč zničehonic přibruslí k plexisklu. Mám srdce až v krku. Když zvedne pohled směrem ke mně, přestanu dýchat.

Ale nakonec to není nikdo, koho bych znala, přestože zvedne ruku a zamává, což mu Darcy oplatí.

„Teď se půjdeme podívat nahoru,“ řekne Darcy. Vyvede mě z kluziště na jeden z eskalátorů, který vede atriem. Když stoupáme, ukáže na další tréninková kluziště a ostatní špičková zařízení.

Tuhle práci mi seslal sám Bůh. Tak proč jsem tak nervózní? Aha, jasně. Ta vzpomínka na éterické modré oči mi zahálí mysl jako stín a sevře se mi žaludek.

Ta druhá káva byla rozhodně chyba.

Když nastoupíme na poslední eskalátor, zahlídnu hlouček mužů ve čtvrtém patře. Vysedávají v odpočívárně. Vysocí. Široká ramena.

Ach, bože. Celý den jsem přemítala o tom, co Chase Merritt poví, až se setkáme tváří v tvář. Tým mi předal všechny informace o každém hráči, abych je mohla kontaktovat a domluvit si s nimi první trénink.

Psáním a přepisováním e-mailu Chaseovi jsem strávila *hodiny*. První začínaly větou **Možná si mě nepamatuješ...** Ale tu jsem vymazala ve prospěch méně formálního pozdravu.

Aspoň doufám, že to tak vypadá. Psát pracovní e-mail muži, který vám jednou zlomil srdce, není snadné.

Odpověď jsem stále neobdržela, přestože jsem svou schránku kontrolovala asi milionkrát. A teď mám pocit, že puknu napětím.

Když dojedeme do toho čtvrtého patra, Darcy se otočí doleva, pryč od společenské místnosti pro hráče. „Tohle je apartmá C,“ oznámí a vede mě otevřenou chodbou do velké kanceláře vybavené plyšovým kobercem a velkým logem Legends na zdi. „Za kanceláři těch nejvýše postavených jsou pracovny trenérů a ostatních zaměstnanců – včetně té vaší.“

„Fajn.“

Odvede mě k mému vlastnímu pracovnímu stolu a nabídne mi, že mi pověsí kabát.

„Podívejte, Zoe,“ řekne. „Budu k vám upřímná. Jsem strašně nadšená, že vás tady budu mít. Nemáte *ani poněti*.“

To mě probudí z nervozity a podívám se na její uličnickou tvář. Usmívá se, ale trochu šíleně. Nemůžu si pomoci a pomyslím si: *A je to tu zase*.

Tohle se občas stává – taková krasobruslařská záležitost. Některým lidem je jedno, že jsem na olympiádě podala špatný výkon. Že jsem zklamala tým a místo zlaté medaile získala stříbrnou. Nebo že jsem se o čtyři roky později úplně vzdala krasobruslařské kariéry, a to přímo před dalšími hrami.

Někteří jsou prostě krasobruslařští nadšenci a pořád o tom sportu chtějí mluvit, přestože už to není moje pole působnosti. Ani trochu. Takže nasadím zdvořilý úsměv a čekám.

„Nechci, aby to znělo divně,“ poví a navlíkne můj kabát na ramínko. „Ale bude *skvělý* mít v týmu další ženskou! Navíc jsem na HR oddělení zahlídla vaši adresu – a já bydlím jen o dvě ulice dál.“

Zamrkám. „Čau, sousedko.“

Nervózně se rozesměje a pověsí ramínko na věšák. „Totiž – tahle práce umí být taková *přehlídka pindíků*. A vážně bych chtěla v práci mít kamarádku. Promiň, jestli ti připadám trapná. Asi si teď říkáš, že si musíš rychle u vchodu nainstalovat kameru a změnit si telefonní číslo.“

„Vůbec,“ povím. „Chápu to. Měly bychom zajít na drink.“

Znovu se rozzáří. „Jo. Nebo na pedikúru! Nebo na oboje najednou! Jde to vlastně? Mělo by to jít. Tým vyrazí na zápas v pět. Tak jestli máš dneska večer volno.“

„Dneska by to šlo.“ Zatím tu nemám žádné přátele. „Ale musíš vybrat místo.“

Splácne ruce. „Jo! Nemůžu se dočkat. A teď půjdeme pozdravit pana Sharpa, jo? Bude tě tu chtít osobně přivítat.“ Zamračí se. „Tím svým speciálním způsobem.“

Uf. „Jdeme na to.“

Následuju ji. Narovná ramena a zvednu bradu. Klasický postoj síly, který mě učili od šesti let. *Narovnej páteř, Zoe! Pokud se svým tělem nepracuješ sebejistě, porota v tebe nebude věřit.*

Tuhle vítěznou energii teď potřebuju. Jakákoliv interakce se Sharpem, kterou jsem doteď zažila, byla spíš jako zápas s dikobrazem než přátelská konverzace.

Ale snášet složité lidi je našťěstí mou superschopností. Musím Sharpa pouze oblbnout svou pracovní etikou a znalostmi sportu.

Darcy napochoduje k jeho dveřím, a než zaklepe, zhluboka se nadechne.

„Co je?“ zaskuhrá hlas uvnitř. „Teď nechci nikoho vidět – ledaže by mi nesli dvojité macchiato.“

Darcy otevře dveře a odhalí bručouna s dvojitou bradou, který sedí za obří soustavou stolů. „Pane, jestli

si dáte další kofein, použijou vás na pohon našeho letadla. Přišla ta nová trenérka. Přivedla jsem ji, abyste se mohli seznámit.“

„Aha, ta krasobruslařka,“ poví a ani nezvedne hlavu od mobilu. „Začíná dneska?“

Darcy na moment bolestně zavře oči a zatřepotá světlými řasami. „Ano, pane. Trenérka Carsonová vás přišla pozdravit a možná byste ji tu mohl provést.“

Přijde trochu blíž a pak nás dlouhou a trapnou chvíli ignoruje. Nakonec odloží mobil na stůl. Zvedne hlavu, oči zapadlé do svého koženého obličejce a pozorně si mě prohlídne. „Zoe Carsonová,“ pronese a přimhouří oči. „Dvacet osm let, bývalá krasobruslařka, nově fanynka hokeje.“

„Zas tak nově ne,“ namítnu, než mi dojde, že bych se se šéfem neměla dohadovat hned první den. „Na hokejových kluzištích jsem vyrůstala, nám krasobruslařům uvolnili místo, jen když se jim to hodilo.“

„Takže tohle je odvěta?“ zeptá se a zvedne své husté obočí.

Nasadím svůj nejlepší úsměv. „Přišla jsem hokejovým hráčům pomoci, aby bruslili rychleji. Říkejte si tomu, jak chcete.“

Odstrčí se od stolu a podá mi ruku. Neochotně. „Vítejte. Jste vážně průkopnice, Carsonová. Snad nás neprokopete někam do díry.“

Na odpověď jsem až moc podrážděná, takže mu jen pevně sevřu ruku. „Děkuju,“ vypravím ze sebe.

„Pro někoho, jako jste vy, bude výzvou získat si respekt a pozornost hráčů,“ podotkne.

„Ano, pane.“ *Ty sexistický prase.* „Na to mám plán. Jakmile se mnou stráví nějaký čas a vyslechnou si, co jim nabízím, budou se mnou chtít zase pracovat. A vy mi pak připravíte smlouvu na další rok.“

Tváří se nesouhlasně. „Uvidíme, slečno Carsonová. Máte zbytek sezóny, abyste mě ohromila. Taky se budu těšit na vaše posudky hráčů. V tom určitě zazáříte.“

„Počítejte s tím, pane,“ odpovím pevně.

Pak zvedne pracovní telefon a stiskne tlačítko. „Aidene! Přijď sem. Provedeš tady to nové děvče. A Darcy? Chci zaktualizovaný statistiky.“

„Jistě, pane,“ odpoví Darcy. Odejdeme a ona za námi zavře dveře. Pak si povzdechne. „Promiň za jeho chování. Je napjatý kvůli tomu zápasu s Chicagem.“

„Dneska je extra nerudnej?“ zeptá se nějaký hluboký mužský hlas.

Zvednu oči a uvidím muže se světlou pletí a s atraktivním kaštanovým plnovousem, který se na nás usmívá.

„Zoe,“ poví Darcy. „Tohle je Aiden Sharp. Pracuje s trenéry. Aidene, tohle je Zoe Carsonová, naše nová trenérka.“

„Pane Sharpe,“ povím a dám si záležet, abych udržela oční kontakt, když si potřese rukou.

„Rád vás poznávám,“ řekne Aiden. „Naštěstí pro všechny nemám takovou povahu jako můj otec.“

„Aha.“ Polknu překvapení. „Taky vás ráda poznávám.“

Mrkne. „Už jsem o vás slyšel. Krasobruslačka, že jo?“

„Už ne,“ povím stručně. „Berte mě jako nerda přes bruslení. Zajímá mě mechanika toho, jak bruslit rychleji a efektivněji, bez ohledu na druh sportu.“ Tohle budu opakovat, dokud mi lidé neuvěří.

„Bezva,“ poví a znovu se usměje. „Nemůžu se dočkat, až uvidím, co můžete pro kluky udělat. Mým úkolem je zajistit trenérům podporu, takže i vám. Můžu vás tu provést? A taky vás seznámím s pár hráči.“

„Super,“ pronesu a snažím se krotit nervozitu v hlasu. „Můžeme.“

„Nezapomeň na ty drinky!“ prohlásí Darcy a posadí se. „Až budeš hotová, přijď sem za mnou.“

„Jasně!“ Přátelsky na ni zamávám a následuju Aidenů k eskalátorům.

Sjedeme do druhého poschodí, kde mi ukáže šatny pro personál a místnost s vybavením. Je pro mě však těžké se soustředit, když mám hrůzu z toho, že narázím na Chase Merritta.

Můj průvodce mávne na další dveře. „Tamhle jsou šatny hráčů a parní sauna. Taky ledové koupele a podobně. Teď tam ale nepůjdeme, protože se hráči zrovna sprchují.“

„Jasně. Chápu.“ Cítím, jak mi po páteři teče pot. „Bude lepší se s nimi seznámit, až budou...“ Můj nebohý a zahlcený mozek nedokáže vymyslet odpověď. „Víc oblečení.“

Rozesměje se. „To je dobrý plán.“

Porota v mé hlavě nesouhlasně zakroutí hlavou. *To nešlo moc hladce, Carsonová.*

Musím se dát dohromady. A to rychle.

Nějakým způsobem se mi podařilo přežít prohlídku s Aidenem a rychlé seznámení s Maxem Fairweatherem, hlavním trenérem Legends. Je to další hokejová hvězda s dlouhou kariérou v koučování.

Když se vrátím ke svému pracovnímu stolu, Darcy se zubí.

„Hele!“ poví. „Tohle zrovna přivezl FedEx. Musela jsem to objednat expresně. Doufám, že ti bude. Zkus si to!“

Vezmu lehkou péřovou bundu, která má uhlazený vzhled a logo Legends umístěné chytře na zádech. Na rameni má dokonce nášivku s nápisem *TRENÉR*. Obleču si ji a usměju se.

„No koukni na to!“ zajásá Darcy a na jejím stole začne zvonit telefon. „Teď jsi jedna z nás. Sakra.“ Stiskne blikající tlačítko na svém telefonním přijímači, zatímco já obdivuju svou novou bundu, která se odráží v jednom ze skleněných panelů, jež obklopují kancelář.

Vypadám jako úspěšný trenér. Aspoň tohle mi vychází. *Předstírej, že to umíš, dokud toho nedosáhneš, Zoe.* To je další věc, kterou mě učili jako malou holku.

„DARCY!“ zahuláká Nolan Sharp ze své kanceláře. „Ten report potřebuju, než odjedu!“

Darcy zvedne hlavu, sluchátko přitisknuté k uchu. S vykuleným pohledem se podívá na tiskárnu u zdi. „Dobře a co pátek?“ poví někomu na telefonu a odpověď si запиše do poznámek. Mezitím začne ten více linkový telefonní systém zase urgentně zvonit.

Snažím se pomoci, a tak přiběhnu k tiskárně a vezmu vytisknuté papíry.

Díky, vysloví neslyšně Darcy a převezme je. „Lindo, to je velmi užitečné, ale budu ti muset zavolat zítra,“ poví. „Přesně. Ano. Ale zítra...“

Po delší chvíli konečně zavěsí. „Bože. Potřebuju chvilku. Promiň,“ poví, vezme papíry, které jsem jí přinesla, a taky sešívačku a pořádně do ní udeří. Pak odběhne do kanceláře manažera a o dvě vteřiny později vyjde s prázdnýma rukama.

„Nechci report o soupeři!“ vyštěkne Sharp. „Chci posudek hráčů! A kde je ten pitomý autobus?“

Darcy zamumlá nadávku. „Jdu na to!“ zavolá zpátky. Mně poví: „Řidič týmu je nemocnej, nad planinami zuří bouře a pan šéfík je...“

Telefon na jejím stole zazvoní znovu.

Darcy přimhouří oči na číslo volajícího a pak je na chvilku bolestně přivře. „*Sakra*. Tohle už je potřetí, co volá.“ Zvedne telefon. Chvilí s volajícím vyjednává a pak se zamračí. „Jestli je to vážně urgentní, podívám se, jestli se dá najít. Vydržte prosím.“ Stiskne tlačítko.

„DARCY!“ zahuláká Sharp. „HNED! Za pět minut odjíždíme!“

„Můžu s něčím pomoci?“ zeptám se.

Zhluboka se nadechne. „Bože, ano. Mohla bys nakouknout do společenské místnosti pro hráče a sdělit Chasi Merrittovi, že ho chtějí v kanclu u generálního manažera?“

„Chasi Merrittovi?“ polknu.

„Jo – tomu útočníkovi? Jak minulou sezónu skóroval? Oči má jak Karibský moře?“ Ťuká do klávesnice na stole, jako kdyby hořelo. „Manažer ho zas tak nepotřebuje, ale už mě nebaví řešit za něj telefony.“

Couvnu, jako kdybych chtěla mezi Darcy a její žádostí vytvořit větší vzdálenost. „No...“

„Prosím? První runda je dneska na mě,“ řekne a nechá vytisknout další dokument. Pak se pro něj rozeběhne k tiskárně. „Budu tvoje nejlepší kámoška!“

Sakra! V panice pomalu vykročím k hráčskému salonku. Třeba ho tam nenajdu.

Jenže takové štěstí nemám. Okamžitě ho zahlídnu. Kdyby poznat Chase Merritta v davu byla olympijská disciplína, získala bych zlatou medaili. Vždycky to tak bylo. Podle úhlu jeho čelisti nebo vějířků kolem očí, když se usměje. Všechno to vidím a nemůžu odtrhnout pohled. I přes celou místnost si všimnu sebejistých ramenou a toho, jak se mu vlasy – barvy pšeničného sladu – kroutí na jeho šíji určené k líbání.

Do háje.

Podívám se směrem k Darcy. Sleduje mě přes sklo. Když zaváhám, horečně ukáže směrem k Chaseovi.

Takže se zhluboka nadechnu a vykročím kupředu. Roky jsem si představovala okamžik, kdy s ním zase budu moct mluvit. Přehrávala jsem si to v hlavě jako film – co bych řekla a jak by on odpověděl. Takhle to ale nikdy nevypadalo.

Stejně však přijdu blíž. Vybavuje se s kapitánem týmu a usmívá se.

Můj výraz v obličeji okamžitě roztaje. Nezáleží na tom, jak jsem nervózní, protože ta nejchamtivější část mého srdce po tomhle stále baží. Myslela jsem, že Chase už nikdy neuvidím. A hele.

A pak se otočí a naše pohledy se setkají. *Konečně.*

Jenže je to horší, než jsem čekala. Protože studánkové oči Chase Merritta na mě civí se spalujícím vztekem.

Evidentně jsem udělala kolosální chybu.

Kapitola 2

Před devíti a půl lety

Červen

Chase Merritt hvízdne, když s batohem přes rameno odchází z posilovny a jeho svaly se ještě smršťují z poslední série dřepů. Je červen, takže měl posilovnu univerzity v Massachusetts skoro pro sebe.

Jeho hokejový tým v Minnesotě by se mu vysmál, kdyby ho viděl, jak otvírá dveře arény pod nápisem *Krasobruslařský tábor Ledové sny*.

Ale jemu je to jedno. Pracovat tu osm týdnů jako asistent trenéra a poradce znamená stravu a ubytování zdarma, přístup do tělocvičny, volný čas na ledu a výplatu, kde každý drobák putuje na jeho vyčerpaný bankovní účet. Dokonce mu zaplatili benzín za cestu sem.

Nejlepší přivýdělek.

Když přijde na recepci, zahalí ho povědomá vůně ledu – studený vzduch a nabroušené ostří, s nádechem starého popcornu a ponožek. Všechny jeho nejlepší chvíle se odehrály na místech, jako je tohle.

Ale než dojde na kluziště, zastaví ho jedna žena. Dobrovolnice s culíkem sedící před visačkami na ba-

revných šňůrkách. A samozřejmě si všimne, jak ta holka vykulí oči, jakmile ho uvidí.

„No, ahoj,“ poví a těká očima kolem jeho zpoceného trička. „Tohle je krasobruslařský tábor.“

„Já vím,“ řekne Chase a zadrží úsměv. „Příjmení Merritt.“

Ta holka zamrká. „Aha.“ Po chvíli se podívá na stůl a sebere z něj visačku. „Pardon, vy jste asistent trenéra.“ Podá mu červenou šňůrku spolu s kartičkou, na které je uvedeno PERSONÁL. „Tady máte příručku. A jakou máte velikost trička? Naše jsou spíš menší.“

„Tak mi dejte XL.“

Předá mu oranžové tričko a zavede ho přímo tam, kde se setkávají trenéři a účastníci.

Zamíří k otevřeným dveřím arény a zastrčí si tričko a příručku – překvapivě tlustou – do batohu. Pravidla téhle osmitýdenní práce už mu na škole vysvětlil jeho hokejový trenér, který mu tuhle práci sehnal. Tenhle tábor vede sestra trenéra Walshe.

„Budeš tam proto, abys mojí sestře pomohl s těma holkama, dřel jako mezek a zůstal v kondici. Jediný pravidlo je nesahat na účastnice. Jsou to holky na střední škole a je úplně jedno, jak moc se na tebe budou vrhat. A hlavně nesahej na mou neteř, nebo ti ufiknu ptáka tupou bruslí.“

„Fuj, trenére. Jako kdybych snad byl takhle pitomej.“

Ale se sestrou kouče Walshe si bude nakonec rozumět. A dokonce i přijde na to, kdo je mladá slečna Walshová, aby na ni mohl být extra milý. Ví, kde mu pokvete pšenka.

Když projde dveřmi do arény ve tvaru misky, atmosféra je jasná. Účastnice výcviku a jejich rodiče jsou

shromáždění na lavičkách na druhém konci kluziště. Když kráčí po širokém betonu k davu, zvuk holčičích hlasů je stále hlasitější. Je to jako blížít se k roji včel, všechny mluví najednou, hlavy ohnuté do lesklého hloučku.

Chase naposledy obul brusle na krasobruslení na druhém stupni základní školy. Pak svůj zájem přesunul na hokej. Ale když byl malý, doprovázel svou mámu o sobotách na kluziště, kde trénovala krasobruslení. Někdy pomáhal s kuželi nebo hudbou. A občas si zabruslil s každou skupinou.

Mezi lekcemi mu máma kupovala svačinky v bistrtru. Trávit čas s mámou pro něj rozhodně byla větší zábava než zůstat doma a být vydán na milost nepřátelským náladám svého otce. Často od něj slýchal řeči jako *Jsi k ničemu* a potom následovalo *Zmiz mi z očí*.

Na kluzišti ho však každý miloval. A krasobruslení je jako jízda na kole – ještě ho nezapomněl. Občas před tréninkem předvede nějaké skoky v bruslích na hokej, aby pobavil spoluhráče nebo ohromil ženy.

A díky tomu tu práci dostal. Kouč Walsh si během play-off všiml, že Chase sem tam vysekne rittbergera. Ten chlap ho seřval za to, že blbne, a hned nato mu nabídl letní brigádu. „Dobrý peníze, snadná práce. Ale všichni Walshovi jsou tvrdáci. Varoval jsem tě.“

I v davu je snadné toho zmíněného tvrdáka poznat. Koučova sestra je v centru dění, drží poznámky a na krku má píšalku, zatímco se jí rodiče a děti vyptávají na nejrůznější otázky.

Navíc – vypadá jako mužská verze svého bratra a není to zrovna kompliment. To ta hranatá tvář a vrásky kolem koutků úst. Dokonce by mohli být i dvojčata.

Chase jde k ní a trpělivě čeká, než něčí máma domluví. „Ten EpiPen musí mít *pořád* u sebe.“

Trenérka Walshová zvedne obočí. „Dokonce i na *kluzišti*?“

„Když bude bruslit, může být na lavici.“

„To se dá zařídit,“ poví Pat Walshová a zapíše si něco do desek. Pak je na řadě Chase a podá jí ruku. Jeho život je možná chaotický, ale umí se chovat jako džentlmen. „Rád vás poznávám, madam. Jsem Chase Merritt.“

Zvedne k němu své ocelově šedé oči a pevně si s ním potřese. „Tak ty jsi ten hokejista,“ podotkne způsobem, jako kdyby o vás někdo řekl, že jste *bakterie požírající maso*.

„Ano, madam.“ Věnuje jí svůj nejpodlézavější úsměv. „Ale jsem rád, že tohle léto obuju jiný brusle.“

Zamračí se. „Přečti si pravidla. Přijít dřív znamená přijít včas a přijít včas znamená přijít pozdě. Jsi zodpovědný za to, aby se tvoje skupina dostavila na lekce brzy. Do vchodu F nesmí žádná děvčata. Nikdy. A žádní kluci nesmí do vchodů A až E. A žádné tábornice ve tvém autě. *Nikdy*.“

„Jasně,“ přitaká Chase a přinutí se k dalšímu úsměvu.

„Běž si najít svou skupinu.“ Ukáže palcem na jednu z lavic. „A obleč si pracovní tričko – koukej ho mít pořád na sobě. Musíš vypadat jako autorita.“

„Jasně. Rozumím.“

Když ho propustí, otočí se a vydá se davem na druhý konec laviček, kde se izolovalo asi osm nebo deset chlapců v pubertě.

Versus kolik holek? Sto? Ten poměr by byl směšný, ale je přesně tím důvodem, proč Chaseovi platí tolik peněz. Tenhle tábor učí zejména bruslení v páru

a nikdy nemají dostatek chlapců, aby mohli trénovat zvedačky. Chase si tady vydělá dvakrát tolik než kdekoliv jinde jen proto, že bude zvedat holky ve spandexu nahoru a zase dolů.

Nejlepší. Podvod. Co kdy byl. A taky prospěšný kondici. Na konci léta bude bohatý i namakaný.

Překročí několik řad laviček a osloví svou malou skupinu. „Čau, kluci. Já jsem Chase Merritt. Jak to jde?“ Vzpomene si na to tričko, rozepne batoh a vytáhne tu oranžovou hrůzu. Pak si svlíkne svoje lehce propocené tričko na cvičení a natáhne si nové.

Když vytáhne hlavu otvorem v tričku, několik teenagerů na něj civí. „Počkat,“ řekne jeden z kluků sedící před ním. Má jmenovku *ETHAN KIM*. „Vy jste ten nový poradce?“

„Vypadá to tak.“

„No, ty vole,“ poví druhý kluk. „Klidně si to triko převlíkejte častěji.“

Ethan šťouchne do svého kamaráda loktem, aby sklapl.

Chase tu poznámku ignoruje. „Takže kluci, co bych měl vědět?“

„Já jsem Ethan a tenhle vůl je Joon-ho,“ poví Ethan. „Jsme spolubydlíci. Je nám šestnáct a jsme z Jižní Kalifornie. Tohle je náš třetí ročník.“

„Rád vás poznávám,“ poví Chase. „A teď chci drby. Kdo tady tomu vládne? Komu bych se měl vyhýbat? Kde se dá sehnat nejlepší pizza? Na jakých pravidlech jim záleží nejvíc a která jsou jim fuk?“

„Záleží jim na všech těch pravidlech,“ odfrkne si Joon-ho. „A nemáme povolené objednávat si pizzu ani opouštět kampus.“

„Ale vy asi odejít můžete,“ doplní Ethan. „A můžete nám občas přinést pizzu? Za odměnu?“

Chase pokrčí rameny, ale nic neslíbí.

„Trenérka Pat je celkem drsná,“ dodá Ethan. „Nechcete si ji znepřátelit. A taky pozor tamhle na ty drdůlky.“ Ukáže na skupinku holek sedící nedaleko. „Pořád se chovají, jako kdyby byly na konkurzu filmu *Protivný sprostý holky*, jestli chápete, co tím myslím. Melanie je nejhorší.“

Drdůlky. Chase se usměje a podívá se jejich směrem. Vážně mají všechny stejný účes. A ta blond už na něj zírá.

„Uf, už si vás všimly,“ podoktne Ethan. „To není dobrý.“

„Jenže na *něj* budou milý,“ namítne Joon-ho. „Kromě toho, když teď máme Zoe, možná to tenhle rok bude trochu jiný. Mohla by je trochu zklidnit.“

„Kdo je Zoe?“ zeptá se Chase.

Ethan mu věnuje skeptický pohled. A pak ukáže prstem.

Chase se otočí dokola, než si všimne osamělé krasobruslařky klouzající na jinak prázdném ledu. Je to mladá žena, má na sobě legíny, opranou mikinu Western Mass a v uších sluchátka. Zdá se, že si prochází skokové kombinace, každý pohyb jen mihnutí, pouhý náznak skluzu nebo otočky.

A přesto se pohybuje ladněji než většina lidí. Jako kdyby byly její brusle pouhým prodloužením nohou a její paže fluidnější než u běžného smrtelníka.

To bzučení kolem Chase utichne. Nebo se to možná jen zdá. Najednou se tahle holka jménem Zoe odrazí z ledu do axela, jako kdyby měla s gravitací tajnou smlouvu. Ten její skok je natolik hladce provedený, až vypadá zpomalene. Vypadá to, jako kdyby chvíli setrvala ve vzduchu, než se opět odrazí do druhého skoku.

Chaseovi se zježí chloupky na ruku.

„Všichni se posaďte!“ zavolá najednou trenérka Pat a tleskne. „Projdeme si nějaká pravidla a očekávání!“

Chase se nevědomky posadí na lavici a jeho pohled neopouští Zoe. Po excelentním zvládnutí kombinace nenuceně bruslí pozadu, její výraz je hloubavý a ponořený do sebe. Jako kdyby byla v hale sama.

„Ty vole,“ sykne za ním Ethan. „Asi bych měl skončit, co? Takhle nikdy bruslit nebudu.“

Zoe krouží zpátky, a když přijde další skok, Chase to znovu vyvede z míry. Jde o tu *nenucenost*. Teda, ne ve skutečnosti. Sám je atlet, takže moc dobře ví, že tohle všechno vyžaduje pořádné úsilí. Ale *sakra*. Ona v sobě má ten hvězdný faktor – něco, co odděluje talentované od nadpozemských.

A není jediný, kdo si toho všiml. Všechny pohledy se upírají na Zoe, a ona o tom ani neví. Momentálně je na druhé straně a dívá se před sebe. Zamyšlená.

Trenérka Pat sice vepředu pořád hovoří, ale nikdo ji neposlouchá. Když si takhle neoblomná vůdkyně uvědomí proč, zastaví se uprostřed věty, vezme píšťalku a pronikavě pískne po směru ledu.

Zoe se ladně otočí a její oči si konečně najdou trenérku a dav. Ale nevypadá vylekaně. Jen si prostě vytáhne sluchátka z uší a naprosto nezasažená bruslí k východu, k tomu, který je nejbliž Chaseově skupině.

Trenérka Pat se zamračeně otočí k davu a pokračuje. „Jak jsem říkala, večerka je v devět, zhasíná se v deset. Zítra ráno začínáme brzy...“

Zoe jako na autopilota překročí první řadu laviček a pak se posadí na místo zhruba jeden a půl metru od Chase. Vedle sebe má obnošenou sportovní tašku Western Mass a z její kapsy vytáhne chrániče na brusle.

„Snídaně končí přesně v osm a první lekce začínají hned v osm patnáct. A vždycky si zkontrolujte tabuli, abyste věděli, co vás čeká...“

Je moc zaneprázdněný pokukováním po Zoe, než aby poslouchal. A všimne si na ní ještě něčeho dalšího – je sakra *nádherná*.

Olivová pleť a husté tmavé vlasy zapletené do silného copu.

Když svlíkne svou mikinu a odhalí sportovní top, hebká olivová ramena a silné bicepsy, Chase přestane dýchat. A málem si ani nevšimne její červené šňůrky. Stejně, jako má on sám.

Takže ona tu není jako svěřenec. Jeho hrudník se zatetelí neznámým pocitem. Něco jako naděje, ale šumivější.

Bohužel zrovna v tu chvíli ho u toho civění nachytá. Najednou se otočí a zamračí se na něj. Pak si ho ale začne prohlížet. Jako kdyby jeden pohled nestačil. Tentokrát se jejich pohledy setkají a Chase během toho přestane dýchat.

Ona uhne dřív. „A ty jsi kdo?“ sykne.

Zazubí se. „Chase. Jsem tu jako poradce pro chlapce. A zvedač pro lekce párového bruslení.“ Napodobí, jak někoho zvedá do vzduchu a zase pokládá, dvakrát za sebou.

Zoe se sice neusměje, ovšem v jejích velkých hnědých očích je pobavení znát a cukne jí koutek rtů.

Chase má pocit, že vyhrál loterii. „Jak dlouho myslíš, že bude tahle schůzka trvat? Jsem o dvě kafe a dva tisíce kalorií pozadu. A ona vypadá, že ráda mluví. A taky, že je paličatá.“ Kývne směrem k trenérce Pat.

Zoe se podívá dopředu, kde trenérka pořád prochází veškeré detaily a zdá se, že z ní snad vyprchá všechna radost.

„Ona je to nejhorší,“ zašeptá. „Osm týdnů tohohle. Hrábne mi z toho.“

„Na to je dobrá tequila,“ poví Chase. „Nevšimla sis, jestli mají koleje střechu, na kterou se dá jít?“

Zamračí se na něj, jako kdyby se ptal svahilsky. „Ne?“

„Tak to asi musím zjistit já, co?“

Zoe vykulí oči. A než se otočí, pousměje se na něj. To bere.

Kapitola 3

Současnost

Stojím zamrznutá na místě uprostřed hráčské společenské místnosti a Chase na mě zírá skrz hlouček. Jeho oči jsou stále modré, ale nevzpomínám si, že by někdy vypadaly takhle chladně.

Nakonec se vrátí pohledem na svého spoluhráče a kouzlo je přerušeno.

Připomenu si, že musím dýchat. A periferním viděním si všimnu, že Darcy na mě zběsile mává přes sklo.

Sakra. Teď jsem hodně zmatená. Proč je na mě pořád naštvaný? Skoro deset let se neozval. Myslela jsem, že na mě úplně zapomněl.

To já bych se měla zlobit.

S roztřesenými koleny se přiměřu projít kolem ostatních hokejistů až k němu. „Pardon, Chasi?“ Můj hlas zní tence a nervózně.

Zarazí se.

„Pardon, že ruším,“ řeknu a odkašlu si. „Ale máš jít za generálním manažerem. Vzkazuje to Darcy.“

Na zlomek vteřiny mám pocit, že mě hodlá naprosto ignorovat. Ale pak se otočí, jeho modré oči tak ledově, že by klidně mohl být někým jiným. Přejede mi

mráz po zádech. Mám pocit, jako kdybych sledovala horor, kde mimozemšťané vyměnili Chase za nějakého robota. „Vážně?“ zeptá se zničehonic. „*Tos* mi sem přišla říct?“

„No... já...“ polknu. „Promiň.“

„*Kámo*,“ poví Eric Tremaine, kapitán týmu a položí Chaseovi ruku na rameno. „To budeš naší nový trenérce dělat peklo na zemi? Co to s tebou poslední dobou je?“

Chase zatne čelist a vytrhne se z Tremainova sevření. Pak se koukne ke kanceláři, kde na něj Darcy mává. A nakonec mi věnuje ještě jeden opovrhlivý pohled.

„Promiň,“ vykotám ze sebe znovu. Ani nevím, za co se vlastně omlouvám. Za vyrušení. Za trable, které jsem mu způsobila. Za svou existenci.

Otočí se a už nereaguje. Jen projde hloučkem a zamíří do kanceláře generálního manažera. Dívám se za ním.

„Trenérko Carsonová, omlouvám se,“ poví kapitán. „Já jsem Eric Tremaine.“

Vzpamatuju se, abych mu mohla potřást rukou. Nemůžu si dovolit, abych na kapitána týmu udělala špatný dojem. „Ráda vás poznávám.“

Tremaine je velký, ramenatý chlap s čelistí, podle které byste mohli učit geometrii. Ale celý jeho vzhled zjemňují popelavě blond vlasy, které mu spadají do čela, a vlídné šedé oči. Kdyby se nade mnou netyčil ve sportovní soupravě, klidně bych si ho představila někde na farmě v Iowě nebo Ontariu. „Omlouvám se za něj,“ poví. „Obvykle se nechová jako kretn. Promluví s ním.“

„Zapomeňte na to,“ podotknu. „Ale chtěla jsem se vám představit. Těším se na náš první trénink tento týden.“

„Nemůžu se dočkat,“ poví nadšeně. „Můžu vám s něčím pomoci?“

Tremaine má energii zlatého retrívra, což z něj dělá dobrého kapitána. A možná by mi mohl pomoci. „Víte, co by bylo fajn?“ řeknu nenuceně. „Co kdybyste s sebou vzal několik ostatních hráčů? Pomůže mi to se trochu rozehrát, než začnu lekce s každým zvlášť.“

„To se dá zařídít,“ poví a zamyslí se. „Ten plán se mi líbí.“

I mně, protože většina mailů, co jsem poslala jeho spoluhráčům, zůstala nezodpovězená. Ale to on neví.

„Výborně,“ povím a kouknu směrem k Darcyně pracovně. Chase stojí vedle ní s telefonem u ucha. Jeho tvář je rudá, jako kdyby byl našťvaný na celý svět. „Užijte si zápas s Chicagem, a až se vrátíte, tak se na to vrhneme.“

„Kde je k sakru ten autobus?“ zeptá se Tremaine a kouká na hodinky. „Omluvíte mě?“

Mávnou na něj a zamířím k odchodu a pořád sleduju drama ve vedlejší místnosti. Chase zavěsí a promne si obličej. Pak na Darcy něco vyštěkne a ta zbledne.

A pak se koukne přímo na mě.

„Tak, chlapi! Autobus je tady!“ zařve někdo. „Jdeme!“

Všichni hráči zpozorní, začnou si sbírat zavazadla, vyhazují kelímky do koše a zamíří ke dveřím.

Jenže já jsem rychlejší. Vyklouznu z místnosti a jdu za Chasem, než se stihne připojit ke svým spoluhráčům na eskalátorech.

Vidí mě přicházet a zamračí se. Zrychlí se mi tep, ale ne tím příjemným způsobem. „Musím stihnout le-tadlo,“ zabručí, když se postavím před něj.

„To vím,“ řeknu. „Ale neodpověděls na e-mail.“

Zamračí se ještě víc. Je zvláštní, že by někdo mohl vypadat sexy, když se mračí, ale asi by mě nemělo překvapovat, že je tomu tak zrovna u něj. „Ne každý má čas na to psát e-maily.“ Zvedne ke mně své modré oči a já zapomenu dýchat. „Co tady vlastně sakra děláš, Zoe?“

Kapitola 4

Před devíti a půl lety

Ve tři čtvrtě na osm, po snídani, se Chase vydá do Filbert Hall, vchodu F, aby se ujistil, že kluci jsou vzhůru.

Vejde do F101 a vezme si svůj Bluetooth reproduktor. Pak ho přinese na chodbu a vybere skladbu. O chvíli později zní všude kolem „Uptown Funk“. Možná je brzy, ale ten beat je dobrý. Takže zvedne paže nad hlavu a začne tancovat.

Dveře od F102 se rozrazí a ven vyjde Ethan s rozčuchanými vlasy a ručníkem kolem pasu. Zaleze do sprch a zpívá si tam. O chvíli později se k němu připojí Joon-ho a souká se do sportovní soupravy. „Dobřej song, kouči.“

„Díky, kámo.“ Chase si přiloží dlaně k ústům a zavolá nahoru. „Dělejte, kluci! Nebo musím jít nahoru?“

„Jsme vzhůru!“ zaskuhrá někdo v druhém patře.

Chase si vezme vybavení, zatímco poslouchá rachot žabek na dlažbě a střídavé bouchání dveří. Sebere kartáček na zuby a vejde do koupelny, kde se Ethan suší ručníkem a nějaký jiný kluk mu nadává pod zvukem

sprchy. „*Hrozně* ti to trvalo a já kvůli tomu nestihnu snídani!“

Jako reakci Chase pustí „Let It Go“, a všichni začnou ohrnovat nos. „Uvidíme se na kluzišti, vy troubleové,“ poví. „Asi tam nemají kafe, co?“

Ethan si pročesává vlasy. „Ne. Musíš si ho propašovat z jídelny.“

Dveře od sprchy se otevřou a z nich vyleze Stephan, který je bledý jako upír a váží asi čtyřicet kilogramů. „Jídlo by se nemělo vynášet ven, ale stejně to všichni dělají.“

„Dobřej tip. Uvidíme se za patnáct minut.“ Chase si přehodí tašku s bruslemi přes rameno. Po cestě narazí na Joon-ha sedícího na schodech. Ten kluk vyskočí na nohy. „Jdete taky tam? Zbytek je hrozně pomalej.“

„Jasně. Pojd’.“

V chlapcových očích se blýskne vděk a následuje Chase po schodech. „Máte taky spolubydlícího?“

„Ne. Bydlím sám.“

„*Klika*. Ethan chrápe.“

„No, musíš se na to koukat z té lepší stránky – chrápání je lepší než smradlavý prdy. Můj spolubydlící v prváku jedl hrozně moc sušených meruněk. Dokonce i v zimě jsem nechával otevřený okno.“

Joon-ho se usměje. „Asi vám museli dát samostatný pokoj, jinak byste tady nepracoval.“

Není to tak snadné. Všechno na bydlení v kampusu je lepší než se na léto vrátit do svého domova v Minnesotě. Například teplá bufetová snídaneč. Je to tisíckrát lepší než se snažit sehnat jídlo v otcově zanedbané kuchyni. Od studia prvního ročníku na univerzitě za sebe Chase v podstatě bojuje sám.

Na dveřích od kolejního pokoje taky bývá pořádný zámek. Což je taky mnohem lepší, než když k vám

dovnitř může kdykoliv vrazit váš opilý otec, který pak jen nadává nebo je agresivní.

Chaseovi taky vyhovuje extra dlouhá matrace pro jeho sto osmdesát sedm centimetrů vysokou postavu.

„Kde soutěžíte?“ zeptá se Joon-ho, když jdou zeleným kampusem. „Nikdy jsem neslyšel vaše jméno.“

Chase se uchechtne. „Od dvanácti jsem v krasobruslení nezávodil. Teď hraju hokej. Bratr trenérky je můj trenér.“

Joon-ho po něm hodí pohledem. „Počkat, to ani *nebruslíte*?“

„Všichni hokejisti bruslí přece.“

„Ale není to to samý. Umíte trojskoky?“

„Ani náhodou,“ poví Chase a otevře kluziště.

Joon-ho zamručí. „Tak k čemu jste dobrý na krasobruslařským táboře?“

„K trojskokům? To ne,“ uzná Chase. „Ale jsem rychlý. Nebojácný. A jsem atlet. Taký mi to jde v posilce, jestli tě to zajímá.“

Kluk ožije. „Pomůžete mi nabrat svaly? Ať jím cokoliv, pořád jsem stejný.“

Chase si prohlídne chlapcovu štíhlou postavu. „Víc proteinu pro začátek. A pak se podíváme na cvičení...“

Ani nedokončí větu, protože si všimne Zoe, která sedí na lavičce na slunečném místě a vlasy se jí andělsky lesknou. Tlustý cop jí visí přes rameno a jeho konec žmoulá dvěma prsty. Je to však výraz v její tváři, co ho zaujme. Sluchátka v uších. Něco poslouchá celou svou duší.

Aniž by si to uvědomil, natočí se jejím směrem.

Joon-ho ho zatahá za loket. „K Zoe si nemůžete jen tak přisednout.“

„Proč ne?“

„Protože je to Zoe,“ zašeptá ten kluk popuzeně.
„Ona je něco jako šlechta.“

„Každá šlechta potřebuje kámoše, kluku.“ Vykročí k ní. „Dobrý ráno.“

Zoe polekaně zvedne hlavu. „Ahoj?“

Posadí se vedle ní a pokyne na Joon-ha, aby se taky posadil. „S čím dneska začínáme? Podle rozpisu to jsou *odrazy*. A to je fajn. Ale jsem zvědavý, kdy bude chtít trenérka Pat cvičit roznožky?“ Trochu se zakroučí jako při striptýzu.

Joon-ho si schová hlavu do dlaní. „*Kámo*. To ne.“

Zoe cukne koutek. „Jasně, dám ti dvacet dolarů, když se jí na to zeptáš přímo.“

„Udělal bych to, kdybych věděl, že ten fór pochopí.“ Rozepne tašku a vytáhne brusle.

„Proboha, kde jste tohle sehnal?“ zeptá se Joon-ho a civí na poničené brusle. Jedna z nich je oblepená kobercovkou.

„V charitě,“ přizná. „Ale nabrousil jsem si je sám.“ Taky si do nich dal vložky na míru.

„On ani neumí skákat,“ poví Joon-ho Zoe.

„Umím skákat,“ namítne Chase. „Jen neumím trojskok. Nebo většinu dvojitých.“

„Tak co tady vlastně děláš?“ zeptá se Zoe.

„Tohle pořád někdo říká,“ řekne Chase a zaváže si brusle. „Ale já jsem teď ten jediný, kdo se obouvá. Půjdeme se rozehrát, nebo co bude?“

O deset minut později vyjedou všichni tři na kluziště. Chase se pomalu rozjede ke středu, aby si připomněl, jak se mají krasobruslaři cítit. Koneckonců celá ta scéna se zoubky na bruslích ve filmu *Ledové ostří* je reálná věc, která se stává hokejistům, když si nasadí krasobruslařské brusle. Zvýšená pata posouvá těžiště dopředu, což vyžaduje úpravu postoje.

Na druhou stranu, delší ostří znamená delší skluz, což na vás působí jako létání. Trvá mu jen minutu nebo dvě, než najde svůj krok.

Projede kolem ostatních bruslařů, prudce otočí tělo a plynule přejde do překřížení pozadu. Pak se zhluboka nadechne chladného vzduchu a vybaví se mu máma, jak ho s úsměvem honí po ledu a ručně pletená šála jí vlaje kolem krku. *To je ono, Chasey! A teď ještě tu druhou nohu.*

Několikrát vystřídá strany, dokud mu to nepřijde přirozené. A pak, sakra, vyfikne odraz ze špičky a čistě přistane. Jako kdyby cestoval časem, zatímco mu jeho maminka připomíná, aby si udržel měkká kolena a roztáhl paže. Horké preclíky ze stánku. Kakao s malinkými marshmallows.

Zastaví se a zjistí, že ho Zoe i chlapci sledují. „To je všechno, co umíte?“ zeptá se Ethan. „Jedinej skok.“

To ano, ale Chase se přesto usměje. „Jen zahřívací kolo, kamaráde.“

„Ale vypadal u toho sexy,“ zamumlá Joon-ho.

Zoe se překvapeně zasměje a Chase si všimne, že chlapce poslouchá.

Zoe uhne pohledem.

„Poslouchejte,“ poví Joon-ho. „Ale nepředvádějte to.“

„Proč ne?“ zeptá se Chase a přemýšlí, čím Zoe zase rozesmát.

„Chlape,“ poví Ethan. „Prostě *ne*. Ona vás vykuchá.“

Ozve se trenérčina píšťalka a všichni ztichnou. *Okamžitě*. Působivé.

„Dobré ráno,“ pozdraví koučka Pat stroze. „Máme devadesát minut na to, abychom procvičili všechny typy odrazu. Začneme odrazem ze špičky, pak budeme pokračovat dalšími. Kdo to předvede jako první?“

Nastane hrobové ticho. Čekal by, že všechny ty drdůlky zvednou ruku, aby mohly svou trenérku ohromit, ale místo toho se dívají jedna na druhou a mlčí. I Melanie, která po něm pokukuje.

Nakonec zvedne ruku on sám.

„Uf-aha,“ zamumlá Ethan.

Sestra Walshová – takhle o ní Chase přemýšlí ve své hlavě, protože to je sestra jeho trenéra a je poněkud striktní jako jeptišky z jeho základní školy – se váhavě otočí jeho směrem. „Vzhledem k tomu, že kromě kouče Merritta nemá nikdo odvahu, asi začneme u něj. A u toho váhavého odrazu ze špičky, co předvedl před chvílí.“

Aha, takže ona je tenhle typ – ten typ trenérky, který se domnívá, že ponižování dělá lidi silnějšími. Chase se pořád zubí, protože s takovými lidmi, jako je ona, má dostatek zkušeností a nebojí se. „Zformujte si mě podle své vůle, koučko Pat. Napravte mě.“

Kolem se ozve nervózní šuškáni. „Fajn. Jaká jsou pravidla odrazu ze špičky, pane Chytráku?“

„No...“ Už je to jednu dekádu, co ho tohle někdo učil, takže to pravděpodobně poplete. „Umístíte špičku brusle u své nedominantní nohy za tělo. Z té druhé nohy se vymrštíte nahoru. Pak se schoulíte do klubíčka na jednu celou rotaci a nakonec přistanete jako frajer.“

Zaslechne nějaké chichotání, ale přísný pohled koučky je rychle umlčí.

„To je ale žalostná odpověď, kouči Merritte,“ poví se smrtelně vážným výrazem. „Takový skok vyžaduje přesný nájezd z vnější zadní hrany, přičemž volná noha iniciuje odraz. Rotace musí být kontrolovaná, nikoliv se bezhlavě vymrštít, a dopad musí proběhnout zpět na tutéž vnější zadní hranu. Sledujte.“

Trenérka se přidrží mantinelu a předvede správnou techniku. Všechny páry očí v aréně se upírají na její brusle a menší děti se tlačí dopředu, aby viděly.

Chase taky dává pozor. Ví, že ho jen tak nenechá být, a je moc soutěživý na to, aby z něj sestra Walshová dělala blbce.

Vždycky se domníval, že krasobruslení je plné radosti; v porovnání s násilnou stránkou hokeje. Ovšem tady je radosti zoufale málo.

„Tohle chci vidět,“ prohlásí sestra Walshová. „Pořádnou fixaci nedominantní nohy a pak odraz, který vede patou. Kouč Merritt nám teď ukáže, jak se zlepšil.“

Skoro se uchechtne. *Kouč Merritt si myslí, že byste si měla zašukat.* Ale přesune se na střed ledu. Chvilí bruslí pozadu, pak zadrží dech a zapustí svou levou špičku za sebe.

Naštěstí pro něj, i hokej vyžaduje přesnost a manévry na ledu cvičil léta. Vedený svou pravou patou, hladce vyskočí do plné rotace. A jak mu jeho máma vždycky připomínala, musí si zachovat pružná kolena, vypnutý hrudník, a zatímco ladně přistává, rozpřážené paže.

Z publika složeného z dětí a teenagerů se ozve nadšený jásot. Joon-ho zahvízdá.

Trenérčina tvář zůstává zakaboněná. „Mnohem lepší,“ poví, když nastane ticho. „A teď mi povězte, které kombinace skoků fungují při odrazu ze špičky.“

Uf. „No, hodně. Flipy a lutze, pravděpodobně. Ale já se nikdy žádný kombinace neučil. Jen kombinace se salchowem.“

„A já se musím ptát proč,“ podotkne koučka upjatě. „Umět spojit dva toeloopy by výrazně vylepšilo vaši techniku.“

„Protože umřela, madam,“ poví. „Moje máma. Čtvrtýho července, když mi bylo dvanáct.“

Nastane trapné ticho, které mu připadá naprosto uspokojujivé. „*Aha*,“ řekne nakonec koučka, jako kdyby ji tohle vůbec nenapadlo.

Ale nedává jí to za vinu. Když mu bylo dvanáct, taky ho to nenapadlo. V ten letní, deštivý podvečer, po ohňostroji – odešla navštívit kamarádku a domů už se nevrátila. Její staré pneumatiky nezvládly v zatáčce aquaplaning a vrazila do stromu.

„Zemřela okamžitě,“ oznámil mu ten večer policista, jako kdyby to snad měla být útěcha. Pořád se mu o té noci zdá – bušení na dveře, červeno-modrá světla blikající z příjezdové cesty, když jeho táta otevřel.

„Netrpěla,“ dodal policista. Ovšem Chase od té doby trpí. Nenávidí čtvrtého července. A krasobruslení už se nikdy nevěnoval.

Ovšem když se podívá na Zoe, přestane být smutný. Protože ona se na něj usmívá jako Mona Lisa s fascinací ve svých velkých hnědých očích.